

der maatte udstedes af de almindelige Beværtninger, Restaurationer og Konditorier, medens man lod Spørgsmaalet om Gæstgiveri staa aabent. Dette har, som adskillige af dette Ting's Medlemmer maaske have haft Lejlighed til at erfare, skaffet ganske ejendommelige og høist uheldige Forhold til Stede i Købstæderne og i Kjøbenhavn. Hensigten med den Lov, som man den Gang vedtog, og som Kommunerne efterhaanden benyttede sig af, var vel nok at indskrænke Drifkeriet, men om man har naaet noget Resultat i den Retning, turde være høist tvivlsomt. Jeg tror ikke, at man i al Almindelighed ved Lovforanstaltninger d. s. v. naar noget synderligt paa den Art Omraader, og jeg synes, at det ærede Medlem for Holbæk Amts 4de Valgkreds (Krabbe) havde ganske Ret, naar han sagde, at de Bestræbelser, der skulde medvirke til i nogen Grad at indskrænke Misbrug af Spiritus, maatte være af mere aandelig Art. Man kan ogsaa godt sige, at de bør være af økonomisk Art. Det er i det hele et Spørgsmaal, der hænger sammen med saa mange andre, og man skal aabenbart være varsom med at mene, at man ved Hjælp af en eller anden Lov er i Stand til at faa det fremmet, som man egentlig ønsker her. Sagen er nemlig den, at er der Mennesker, der ville misbruge en eller anden Ting, vil det være meget vanskeligt at forhindre dette, for kan det ikke ske paa den ene Maade, vil det kunne ske paa den anden Maade. Forholdet er nu saaledes, at man har vedtaget i forskellige Byer, at der ikke maa være mere end et vist Antal Beværttere; medens man ikke har Ret til at indskrænke Antallet af Gæstgivere. Dette har saa medført en underlig Tilstand, som ogsaa er kendt i dette høje Ting, idet der for nogle Aar siden kom et Andragende desangaaende fra nogle Gæstgivere i Kjøbenhavn ind til Rigsdagen. Disse Folk klagede over, at de i Henhold til Loven i god Tro havde løst Borgerstab og forsøgt at indrette sig paa at drive Virksomhed som Gæstgivere, men havde ikke kunnet gøre det, fordi de vare blevne forfulgte af Politi og Domstole for uberettiget Næringsbrug til Trods for, at de stod med Borgerstab, skønt det i Tidens Løb og ogsaa ved Dom af Landets Højesteret var erkendt, at de i Kraft af deres Borgerstab havde Adkomst til at drive baade Herbergering af rejsende og Beværtning af besøgende uden Hensyn til, om disse vare rejsende eller ej. Der er ganske vist senere, i 1887, faldet en Højesteretsdom, som siger, at Herbergeringen af rejsende skal være Hovednæringsen, medens dette at beværte Byens Borgere eller andre Mennesker, som ikke ere rejsende, kun maa være en Bibe-

standdel af deres Næring. Jeg synes, man meget let kan blive enig om, at det er meget farligt, at Domstolene stille sig saaledes, at de lige over for en dobbelt Ret sige: Du skal i fortrinlig Grad udnytte den ene Rettinghed og søge at undertrykke den anden saa meget som muligt, al den Stund de enkelte Indehavere dog sjælden i det store og hele kunne afgøre, hvorledes deres Forretning benyttes. Som Eksempel skal jeg nævne, at man anlægger et Gæstgiveri paa et Sted, hvor rejsende komme, vi kunne jo tænke os et Sted, som vi alle kende her fra Kjøbenhavn. Man anlægger Gæstgiverier ude omkring ved det gamle Galmtorv, den nuværende Raadhushusplads, altsaa i Nærheden af Jærnbanestationen. Jærnbanestationen bliver imidlertid flyttet helt ud til Rallebodstrand, og det bliver Stedet, hvor de rejsende nu fortrinsvis komme. Der er andre, der anlægger Gæstgiverier der nede, og til dem søge de rejsende, hvormod de ikke komme til dem, der bo paa det tidligere Sted. Disse Høtelværter have i mange Aar drevet en Virksomhed og sat Penge deri, og nu kunne de vel faa Gæster, som ville spise deres Middag hos dem og drikke deres Kaffe, Te og Øl der, men de kunne ikke faa nogen til at sove i deres Senge, og saa blive de straffede for at drive uberettiget Næringsbrug. Det er i Virkeligheden en haagvendt Ordning. Man kunde, synes jeg, raade Bod derpaa, naar man skulde have en ny Lov, ved at sige: Vi have kun eet Beværtningsborgerstab eller Næringsbevis for Beværtning, og dertil kunde man saa knytte, hvad vi have allerede nu, en Ret til at herbergere. Man opretholder derved Forskellen mellem disse to Karakterer af Beværtninger, idet man nemlig skelner mellem Gæstgiveri og Værtshushold. Efter Bestemmelsen her maa den, der er Gæstgiver, ikke beværte andre end Folk, der ere rejsende, han maa ikke beværte Folk, der komme ind til ham, som ikke ere rejsende. Hvorledes man vil undgaa, at Loven ikke bliver overtraadt, forstaar jeg virkelig ikke. Hvis Opgaven er at give Politiet meget at bestille og skaffe Folk en hel Del Bryderier og Fortrædeligheder, vil jeg sige, at det er et fortrinligt Forslag, men hvis det ikke er Opgaven, tror jeg ikke, at man kan faa det paa nogen Maade værre, end det er gjort ved dette Forslag. Det er dog sikkert, at man ikke kan forlange, at en Høtelvært skal spørge den Mand, der tager ind hos ham, ja, ikke alene spørge, men overbevise sig om, hvorvidt det er en Mand, der er rejsende, eller om det er en Mand, der bør komme i en anden Gade, og som blot kommer ind for at spise til Middag eller